

CHARMIAN CLIFT

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΓΟΡΓΟΝΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΦΩΤΙΝΗ ΠΙΠΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

1

Φτάσαμε στην Κάλυμνο πάνω στο μικρό γκρίζο καΐκι Αγγελικώ, καβατζάροντας το ακρωτήριο της Χαλής με έναν δυνατό πουνέντη να φυσάει μανιασμένος από τα δυτικά, ένα μαύρο μπαλωμένο τριγωνικό πανί να χτυπάει πάνω από τα κεφάλια μας και το σκαρί γεμάτο γαλοπούλες και μανταρίνια, στάμνες και κοφίνια και τις αναπόφευκτες μαυροφορεμένες γριές που αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι του σκηνικού πάνω σε κάθε αιγαιοπελαγίτικο καΐκι.

Ήταν μια καθ' όλα θαρραλέα και θεαματική είσοδος.

«Παναγία μου!» είπε πνιχτά μια γριά ανάμεσα στους εμετούς της. «Δες τα μικρά! Κοίτα τα! Δεν καταλαβαίνουν τίποτα!»

«Μπα, γιαγιά». Ο σγουρομάλλης μούτσος εκτόξευσε το περιεχόμενο ενός κουβά σε έναν θεόρατο πράσινο υδάτινο

τοίχο που υψωνόταν απειλητικά πάνω από το σκάφος. «Εί-
ναι γεννημένοι ναυτικοί τα παιδιά. Ναυτικοί! Φως φανάρι!»

Το κύμα χτύπησε δυνατά το πλεούμενο. Οι πάγκοι στο
κατάστρωμα τσακίστηκαν με κρότο από το ένα παραπέτο
στο άλλο.

«Γκρρρπ!» έκανε η γριά σαν να τη στραγγάλιζαν και
γράπωσε με τις χούφτες της τον αέρα. Το σγουρομάλλικο
αγόρι ακούμπησε χαλαρά στη φθαρμένη κάσα της πόρτας
για να ισορροπήσει και τράβηξε επιμελώς επάνω τον κου-
βά μαζεύοντας το σκοινί όπου ήταν δεμένος. Τα «μικρά»
–δηλαδή τα παιδιά μου– αναδύθηκαν μουσκεμένα μέσα
από μια ανάστατη στοίβα από γαλοπούλες, πάγκους, χαρ-
τονένιες βαλίτσες, σπασμένες στάμνες, κοφίνια και γριές
πεσμένες στο κατάστρωμα, με τις χουφτίτσες τους γεμάτες
μανταρίνια και τα προσωπάκια τους εκστατικά αναφοκοκ-
κινισμένα.

Προφανώς, όλο αυτό ήταν πολύ πιο διασκεδαστικό από
το λούνα παρκ στο πάρκο Μπάτερσι του Λονδίνου.

«Μαμά! Γιατί είναι τόσο κίτρινα και σβολιασμένα αυτά
που βγάζει;» (Ο Μάρτιν είναι επτά χρονών και έχει μια
έφεση στην επιστημονική θεώρηση των πραγμάτων.)

«Γιατί κατάπιε αμάσητο το πρωινό της». (Η Σέιν είναι
δεκατέσσερις μήνες μικρότερη από τον Μάρτιν.)

Ο μούτσος έσυρε τη γριά σαν βρεγμένο σακί ως το
άνοιγμα της πόρτας και έσπρωξε το κεφάλι της μέσα στον
κουβά. «Τι σου έλεγα, γιαγιά;» της είπε με καταφρόνια,
κρατώντας προς τα κάτω το ταλαίπωρο και μουσκεμένο
γέρικο κεφάλι της. «Ναυτικοί!»

Ο ξερακιανός φίλος μας και αυτοανακηρυγμένος ξεναγός μας, ο Μανόλης, που είχε προσγειωθεί στα τέσσερα κάπου στην άλλη άκρη του καταστρώματος, σηκώθηκε τώρα με μια αξιοθαύμαστη αξιοπρέπεια, στράφηκε προς εμένα και τον Τζορτζ και μας είπε με σπαστά αγγλικά και με τον αέρα φύλαρχου που έχει οδηγήσει τη φυλή του στη Γη της Επαγγελίας: «Αδερφέ μου και αδερφή μου, φτάσαμε στην Κάλυμνο».

Και έτσι κι έγινε.

Εκεί, άνυδρα γκρίζα βουνά ορθώνονταν βαριά και ράθυμα πάνω από τις κορφές των κυμάτων, σημαδεμένα με κίτρινες χαρακιές σαν ρέματα από θειάφι και διάσπαρτα με ακανόνιστα ταξιδιάρικα σύννεφα. Στους πρόποδες των βουνών υπήρχε μια πολίχνη, μια απίθανη κωμόπολη που, κοιτάζοντάς την από την αγριεμένη θάλασσα, φάνταζε σαν μια συστάδα από προσεκτικά τοποθετημένα πολύχρωμα σπιρτόκουτα – μια κουκλόπολη για να απασχοληθεί παίζοντας ένα παιδάκι κάποιο βροχερό απομεσήμερο. Πέρα από τους μικρούς λευκούς, γαλάζιους και κιτρινωπούς κύβους, ένας λόφος ορθωνόταν πάνω από μια κοιλάδα με ένα κατεστραμμένο τείχος και τρεις στρογγυλούς πύργους. Και κάτω από τα σπίτια απλωνόταν ένα πυκνό δάσος από κατάρτια σαν σπέρτα ριγμένα μέσα σε κάτι που το δίχως άλλο θα ήταν ένα παιδικό τάσι γεμισμένο με νερό από τη βρύση του μπάνιου.

Τρέμοντας και κλοτσώντας και σκαμπανεβάζοντας, η Αγγελικώ κλυδωνίστηκε μια τελευταία φορά στην ανταριασμένη θάλασσα και μετά, ως διά μαγείας, άρχισε να πλέει

ομαλά γύρω από τον κυματοθραύστη και οι μουσκεμένες γριές σταυροκοπήθηκαν κι έπιασαν να ξεδιαλέγουν τα μπογαλάκια τους με καλοκάγαθη αυτοκυριαρχία. Πλευρίσαμε σε μια προκουμαία πλάι σε έναν κακάσχημο τελωνειακό σταθμό και τρία σπίτια που έμοιαζαν κλεμμένα από πίνακα του Κρίστοφερ Γουντ.

Τα παιδιά μεταφέρθηκαν στη στεριά από χέρι σε χέρι, σχεδόν σαν ήρωες άξιοι μεγάλου θαυμασμού. Ίσως ήταν και καλύτερα που ούτε εγώ ούτε ο Τζορτζ δεν ξέραμε αρκετά ελληνικά ώστε να εξηγήσουμε πως τα είχαμε ποτίσει δραμαμίνες πριν φύγουμε από την Κω. Έχω τη θεωρία πως ναυτικός γίνεσαι, δεν γεννιέσαι, και τα παρασκευάσματα των βιοχημικών εργαστηρίων σε εξασφαλίζουν καλύτερα απ' ό,τι τα βότανα ή οι μανταρινόφλουδες ή, υποθέτω, οι απελπισμένες ικεσίες στον Άγιο Νικόλαο που συγκροτούν το φόντο κάθε θαλάσσιου ταξιδιού στο Αιγαίο. Θα περνούσαν κάποιες ημέρες ώσπου να πληροφορηθώ ότι το ίδιο εκείνο πρωί είχαν πέσει στη θάλασσα δύο επιβάτες και όλο το φορτίο από το καΐκι που ερχόταν από το Βαθύ, κι έτσι είδα με κάποια έκπληξη τον Μανόλη να σταυροκοπιέται μανιωδώς με το που πάτησε το πόδι του στη στεριά.

«Μπράβο!» είπε όλος θαυμασμό προς τα παιδιά μας και προς εμάς. «Αυτή η καταραμένη η Αγγελικώ! Στο επόμενο ταξίδι της θα μπατάρει. Θα το δείτε!»

Μόλις δύο ώρες νωρίτερα, στην Κω, με τη θάλασσα να αφρίζει φουρτουνιασμένη έξω από το λιμάνι και ως τις ακτές της Τουρκίας απέναντι και με τα ψαροκάικα να επιστρέφουν άρον άρον με τσιτωμένα τα πορτοκαλιά πανιά

τους, ήταν ο ίδιος ο Μανόλης που μας είχε παροτρύνει να επιβιβαστούμε στην Αγγελικώ, η οποία τραμπαλιζόταν ήδη στα προστατευμένα νερά πίσω από τα τείχη του κάστρου.

«Πο-πο-πο-πο-πο! Τίποτα! Τίποτα!» μας είχε πει δείχνοντας τη θάλασσα, τον μολυβένιο ουρανό, τις πορτοκαλίες κουκκίδες που έφευγαν φουριόζες από το Μπόντρουμ. «Τώρα θα πάτε στην Κάλυμνο. Πολύ καλό νησί. Πολύ καλοί άνθρωποι». Και μας είχε βοηθήσει να επιβιβαστούμε στην Αγγελικώ λες και ήταν το Σεμίραμις που έφευγε από τον Πειραιά για καλοκαιρινή κρουαζιέρα στα νησιά. «Θα δείτε» μας είπε απομακρύνοντας επιδέξια δυο γριές γυναίκες από τις θέσεις τους για να κάνει χώρο για μας.

«Σήμερα στην Κάλυμνο θα σας βρω ένα καλό σπίτι. Δεν θα ξαναρθείτε πια στην Κω» συνέχισε με τα λιγοστά αγγλικά του.

Υποθέτω πως το ότι οι Έλληνες σου λένε πάντα αυτό που θέλεις να πιστέψεις αποτελεί ένδειξη αβροφροσύνης. Ο Μανόλης, βέβαια, είχε ταξιδέψει εκατοντάδες φορές από την Κω στην Κάλυμνο και πίσω και ήξερε πάρα πολύ καλά πως ήταν επικίνδυνη ημέρα και σίγουρα καθόλου ενδεδειγμένη για να σαλπάρει κανείς μαζί με δυο παιδιά. Η ελαφρόκαρδη εκ μέρους του υποβάθμιση των κινδύνων πήγαζε εξ ολοκλήρου από το ότι ήξερε πως θέλαμε απεγνωσμένα να πάμε στην Κάλυμνο και πως ελπίζαμε να έχει κάλμα. Είμαι βέβαιη πως θα πληγωνόταν βαθύτατα εάν κάποιος υπαινισσόταν ότι θα ήταν πιο υπεύθυνο για το καλό μας αν μας συμβούλευε να μην ταξιδέψουμε. «Μα αυτή τη μέρα ήθελαν να ταξιδέψουν».

Η συμπεριφορά του έχει παραμείνει ίδια κι απaráλλακτη. Ο Μανόλης ξέρει να ελίσσεται. Έχουμε βρεθεί να κά-
νουμε πικνίκ κάτω από χαλάζι κατόπιν της διαβεβαίωσής
του ότι ο καιρός θα έφτιαχνε και θα ήταν μια ηλιόλουστη
μέρα. Έχουμε σπαταλήσει άπειρες ώρες να περιμένουμε
ανθρώπους ή γεγονότα ή πληροφορίες που δεν φάνηκαν
ποτέ. Το λεωφορείο μόλις έφυγε από το τέρμα. Το πλοίο
δυστυχώς σήκωσε άγκυρα πριν από δυο ώρες. Το πάρτι δεν
είναι απόψε, έγινε την προηγούμενη εβδομάδα. Οποτε-
δήποτε είτε εγώ είτε ο Τζορτζ ξεστομίζουμε κάποια επιθυ-
μία (συχνά, μάλιστα, δεν χρειάζεται καν να την ξεστομί-
σουμε· ο Μανόλης απλώς υποθέτει ότι θα το κάνουμε),
σπεύδει να μας διαβεβαιώσει αυτοστιγμεί πως επίκειται η
εκπλήρωσή της, όχι επειδή αυτό πιστεύει αλλά επειδή λα-
χταράει ειλικρινά να έρθουν τα πράγματα όπως ελπίζουμε.
Δεν βλέπει τίποτα το παράλογο σ' αυτό. Είναι ο τρόπος του
να εκφράσει τη φιλία του.

Τώρα που το ξανασκέφτομαι μετά από καιρό, πιστεύω
πως ήταν καθαρά από πάρα πολύ καλή τύχη που βρήκαμε
όντως σπίτι στην Κάλυμνο και μάλιστα μέσα σε μισή ώρα
από την άφιξή μας στο νησί, ακριβώς όπως το είχε προ-
βλέψει ο Μανόλης ήδη από την Κω.

Ήταν ένα ετοιμόρροπο παραθαλάσσιο κίτρινο σπίτι, με
ένα μαντεμένιο μπαλκονάκι προς την «πλατεία»* και τέσ-

* «Πλατεία Χαραλάμπους» λέγεται στην Κάλυμνο όλο το παρα-
λιακό μέτωπο ανάμεσα στον Άγιο Νικόλαο και στον Άγιο Στέ-
φανο (Σ.τ.Μ.).

σερα παράθυρα που έβλεπαν προς τον φαρδύ δρόμο του λιμανιού, με τα καφενεία στη σειρά κάτω από τα αρμυρικά, και προς τα πολύχρωμα κυβάκια που ήταν στοιβαγμένα φύρδην μίγδην απέναντι, στα ριζά του βουνού. Το επιθεωρήσαμε μαζί με την ιδιοκτήτρια, μια διαχυτική κυρία με γαλάζιο ταγέρ και γυαλιά ηλίου – που εδώ αποτελούν σύμβολο κοινωνικής καταξίωσης και συνεπώς φοριούνται και τη νύχτα ή σε βαριά συννεφιά.

Την κουστωδία επιθεώρησης του μίσθιου απάρτιζαν ο Μανόλης, δύο αδύνατοι και ντροπαλοί νεαροί με ρούχα δουλειάς που μας τους σύστησε ως ανιψιούς του, ένας μηχανικός ονόματι Μάικ, με πρόσωπο διακοσμητικού νάνου κήπου, ο οποίος είχε εργαστεί στις Ηνωμένες Πολιτείες και μιλούσε αγγλικά, η σύζυγος του μαγαζάτορα του γειτονικού καφενείου και καμιά εικοσαριά ρακένδυτα μυξιάρικα πιτσιρικά, μέρος του αλαλάζοντος όχλου εκατοντάδων ανθρώπων που μας είχαν ακολουθήσει κατά μήκος της προκυμαίας, οι οποίοι τώρα στριμώνχονταν μέσα στο δωμάτιο ή έφραζαν τη δίοδο στις σκάλες ή περίμεναν κάτω στην πλατεία για τις περαιτέρω εξελίξεις.

Το διαμέρισμα είχε τέσσερα άδεια δωμάτια, με τοίχους ασπρισμένους κατά τρόπο που διακρίνονταν οι γραμμές από τις πινελιές, και απίθανα πολλές δίφυλλες ξύλινες πόρτες, βαμμένες άσπρες κι αυτές και σκαλισμένες με περίπλοκους ρόμβους. Υπήρχε μια μεγάλη άσπρη κουζίνα με κόκκινο μωσαϊκό στο πάτωμα και δύο μικροσκοπικές παρασιές με ασπρισμένα πυρότουβλα πίσω από μια λουλουδάτη κουρτίνα που κάλυπτε και τη γιγαντιαία καμινά-

δα. Μπάνιο δεν υπήρχε –όπως με είχαν ήδη προειδοποιήσει– και το αποχωρητήριο ήταν όσο δυσώδες το περίμενα, όμως τουλάχιστον ήταν χωριστό από την κουζίνα και πάνω από τη λεκάνη υπήρχε ένα καζανάκι, χωρίς αλυσίδα για να τραβιέται.

Ρωτήσαμε τη σπιτονοικοκυρά αν θα μπορούσε να του βάλει μια αλυσίδα.

Μα ασφαλώς! Απλούστατο! Θα το φρόντιζε την επαύριο κιόλας. Ό,τι θέλαμε θα το είχαμε!

Το ενοίκιο ορίστηκε στις εξακόσιες δραχμές, ποσό που αξιολογήθηκε και συζητήθηκε από όλους μέσα στο δωμάτιο, συμπεριλαμβανομένων των ρακένδυτων παιδιών, τα οποία μετέφεραν την πληροφορία στο γεμάτο κόσμο κλιμακοστάσιο, απ' όπου μεταδόθηκε στο πλήθος που περίμενε υπομονετικά στην πλατεία. Εκεί, υποθέτω, πως έτυχε εκτενούς συζήτησης – και δικαιολογημένα, αφού επρόκειτο για καθαρή κλεψιά. Ωστόσο, εκείνη τη στιγμή εμείς δεν μπορούσαμε να το ξέρουμε αυτό, όντας γενικά αλόγιστοι με τα χρήματα αλλά και άρτι αφιχθέντες από τα ενοίκια του Λονδίνου.

«Είναι καλή τιμή αυτή, Μανόλη;» ρώτησε ο Τζορτζ.

«Αγαπητέ μου αδερφέ!» είπε ο Μανόλης, ο οποίος είχε προφανώς διακρίνει την ελαφρώς απελπισμένη έκφραση στα πρόσωπά μας που μαρτυρούσε ότι ελπίζαμε ειλικρινά να είναι εύλογο το ποσό του ενοικίου.

Εάν συμφωνούσαμε σ' αυτό το ποσό, θα μπορούσε η σπιτονοικοκυρά να μας παράσχει τα απαραίτητα στρωσίδια και σκεπάσματα για τα κρεβάτια, ντουλάπες για τα ρούχα

μας, μαχαιροπίρουνα, τραπεζομάντιλα και μαγειρικά σκεύη για την κουζίνα;

Τα πάντα! Τα πάντα! Θα μας έφερνε τα καλύτερα που είχε. Θα ήταν πρώτη της έγνοια να νιώσουμε άνετα σαν στο σπίτι μας και να είναι ευχαριστημένα τα λιτλ ντάρλινκς, όπως αποκάλεσε τα παιδιά μας.

Στο μεταξύ τα ντάρλινκς ανεβοκατέβαιναν χοροπηδώντας τη σκάλα που οδηγούσε στο διαμέρισμα από τον δρόμο, κάνοντας τους πιο σαχλούς μορφασμούς τους και τσιρίζοντας βρισιές το ένα στο άλλο, προς κατάπληξη των ντόπιων παιδιών που τα κοιτούσαν εμβρόντητα, με γουρλωμένα μάτια. Για μια στιγμή, συνειδητοποιώντας με ντροπή την αντίθεση ανάμεσα στα στρουμπουλά, καλοταϊσμένα, ζεστά ντυμένα και φριχτά κακότροπα ντάρλινκς μου και στα έκπληκτα, φτωχοντυμένα, υποσιτισμένα παιδιά που τα κοιτούσαν με τόσο απαλά και ντροπαλά βλέμματα, ένιωσα πως ευχαρίστως θα αποκλήρωνα τα δικά μου. Αλλά όταν τα έπιασα σφιχτά από το χέρι, το ένα δεξιά και το άλλο αριστερά μου, συνειδητοποίησα πως τα χεράκια τους ήταν καυτά και υγρά και τα γαλανά ματάκια τους, που απόστρεφαν πεισματικά για να μη με κοιτάζουν, ήταν γεμάτα ένταση και αβεβαιότητα.

Το κάτω χέιλι του Μάρτιν άρχισε να τρέμει. Τα δάχτυλά του σφίχτηκαν σπασμωδικά. Η Σέιν, πάντα έτοιμη να δώσει την παράστασή της, πήρε την τρεμουλιαστή βαθιά ανάσα που προμηνύει ουρλιαχτά.

«Είναι απαίσιο, μαμά!» είπε ο Μάρτιν κλαίγοντας με αναφιλητά. «Έχω να φάω φιστικοβούτυρο από το Λονδίνο και δεν καταλαβαίνω τίποτε απ' ό,τι λένε όλοι αυτοί».

Προφανώς είχαν φτάσει στα όριά τους. Και με το δίκιο τους. Τις τελευταίες δύο εβδομάδες, αυτά τα δυο παιδιά που ήταν μαθημένα σε μια ζωή με τη θαλπωρή, την ασφάλεια και την τάξη που σου εξασφαλίζουν ένα καλό εισόδημα, ένα άνετο σπίτι και δυο στοργικοί γονείς, είχαν βρεθεί να τα τραβोलογούν μέσα κι έξω από αεροπλάνα, πλοία, δύσσομα καϊκια, ξενοδοχεία και πανσιόν και να τους δίνουν να φάνε χλιαρό καλαμάρι που έσταζε λάδι, κρύα μακαρόνια, ψωμί χωρίς βούτυρο, βρασμένο κατοικίσιο γάλα που τους έφερνε αναγούλα. Αντί για τον παράδεισο με τη λιακάδα, τον γαλανό ουρανό και τα συμπαθή γαϊδουράκια που τους είχαν υποσχεθεί, είχαν περάσει ατελείωτες ώρες κουρνιασμένα ξεθεωμένα πάνω σε στοίβες αποσκευών, σε θλιβερά αεροδρόμια και βροχερές προβλήτες. Ήταν δυστυχισμένα και κρύωναν και νοσταλγούσαν το σπίτι τους. Τα συμπόνεσα με όλη μου την ψυχή. Γιατί ξαφνικά ένιωσα έτσι ακριβώς κι εγώ.

«Πες της ότι θα το νοικιάσουμε το σπίτι». Δεν είχε σημασία αν παραήταν ψηλό το ενοίκιο ή αν παραείχε υγρασία το σπίτι ή αν το πατάρι έβριθε από ποντίκια. Είχαμε φτάσει στο σημείο όπου έπρεπε πια να κάνουμε μια στάση και να ανασυγκροτηθούμε.

Μόνο τότε παρατήρησα πως η βρύση πάνω από τον νεροχύτη της κουζίνας ήταν στερεωμένη σε ένα μικρό ζωγραφισμένο τσίγκινο ντεπόζιτο, χωρίς κανένα ίχνος από σωλήνες που να οδηγούν σ' αυτό.

«Μα από πού έρχεται το νερό;» ρώτησα.

‘Οχι πολύ μακριά. Δεν είναι τίποτα. Πέντε λεπτά περ-

πάτημα. Υπήρχε μια δημόσια βρύση στον δρόμο πίσω από το γωνιακό καφενείο, ενώ φυσικά υπήρχαν και τα πηγάδια. Μπορούσα να προμηθευτώ έναν παλιό τενεκέ πετρελαίου. Αν δεν ήθελα να πηγαίνω μόνη μου να φέρνω νερό, υπήρχε μια πολύ καλή γυναίκα που θα ερχόταν ευχαρίστως στη δούλεψή μου. Μπορούσε να μου φέρνει το νερό, να καθαρίζει τα πατώματα, να κάνει την μπουγάδα μας, πολύ οικονομικά και παστρικά. Θα ήθελα να τη συναντήσω το πρωί;

«Αγαπητή μου αδερφή!» μουρμούρισε αγριωπά ο Μανόλης. «Μη σε πιάνουν κορόιδο! Η κόρη της αδερφής μου, που πουλάει εξαιρετικά ζαρζαβατικά στο γωνιακό μανάβικο, θα σου φέρνει νερό και θα σου πλένει τα ρούχα για πολύ λιγότερα χρήματα. Αυτή εδώ η γυναίκα προσπαθεί απλώς να σου πλασάρει για να προσλάβεις μια συγγενή της».

«Ας το αφήσουμε για αργότερα αυτό» είπα εγώ. «Αυτό που με ενδιαφέρει αυτή τη στιγμή είναι το ζήτημα του νερού. Εφόσον δεν υπάρχει τρεχούμενο νερό, υποθέτω ότι δεν δουλεύει ούτε το καζανάκι».

Ο Μανόλης ανασήκωσε τους ώμους του.

«Άρα τι νόημα έχει να βάλουμε αλυσίδα σε ένα άδειο καζανάκι;»

Η σπιτονοικοκυρά χαμογέλασε και άνοιξε διάπλατα τα χέρια της. Αυτό είχα ζητήσει. Μόνος της προορισμός ήταν να με εξυπηρετήσει και να ευχαριστήσει τα ντάρλινγκς.

Στο άδειο μπροστινό δωμάτιο τα κλάματα είχαν αρχίσει να καταλαγιάζουν και ανάμεσα στα αναφιλητά άκουγα τη

φωνή του Τζορτζ: «...και αυτές οι μεγάλες σκούνες εκεί πέρα, κοντά στον φάρο, λέγονται “ντεπόζιτα”. Αυτές μεταφέρουν όλα τα τρόφιμα για τους σφουγγαράδες γιατί, βλέπετε, λείπουν μακριά για πολύ καιρό, για έξι ή επτά μήνες...».

«Δες να μεταφέρουν και φιστικοβούτυρο αυτά τα ντεπόζιτα;»

Στις αρχές της δεκαετίας του '50, η Αυστραλιανή συγγραφέας Charmian Clift μαζί με τον σύζυγό της, επίσης συγγραφέα, George Johnston αποφάσισαν να εγκαταλείψουν τη ζωή της πόλης. Έφυγαν από το γκρίζο μεταπολεμικό Λονδίνο για να έρθουν στην Ελλάδα, με τα δυο παιδιά τους και τις γραφομηχανές τους. Αρχικά εγκαταστάθηκαν στην Κάλυμνο, σκοπεύοντας να ζήσουν απλά και να αφοσιωθούν στη συγγραφή, μακριά από τον θόρυβο της μεγαλούπολης. Έμειναν στο νησί σχεδόν οκτώ μήνες, από τον Δεκέμβριο του 1954 ως τον Ιούλιο του 1955. Το αποτέλεσμα της παραμονής τους εκεί είναι *Το τραγούδι της γοργόνας*.

Στο βιβλίο η Clift μεταφέρει το πολιτιστικό σοκ αλλά και την απόλυτη ευχαρίστηση από την παραμονή του ζευγαριού στο νησί των σφουγγαράδων. Η Κάλυμνος όπως τη γνώρισε ήταν γυμνή και φτωχή – αποτελούσε απόδραση, αλλά σε καμία περίπτωση παράδεισο. Με το πέρασμα των μηνών όμως η Clift και η οικογένειά της έγιναν μέρος της κοινότητας.

Το τραγούδι της γοργόνας είναι ένα ταξίδι στον χώρο και τον χρόνο, ένα αφήγημα που μας ταξιδεύει στην Κάλυμνο μιας άλλης εποχής, κάνοντάς μας να γνωρίσουμε τον τόπο, τα ήθη και τα έθιμα, αλλά πρωτίστως τους ανθρώπους, που κάνουν τη συγγραφέα να θεωρεί την Ελλάδα ως τη δική της Γη της Επαγγελίας.

**Ένα ταξιδιωτικό memoir από μια Αυστραλή συγγραφέα
που αγάπησε την Ελλάδα και έγινε μέρος της.**

ISBN 978-618-03-2853-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82853

metaixmio.gr